

РЕШЕНИЕ

№ 18432

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4397** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. Ш.- гражданин на А. срещу Решение №3075/10.04.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на - Х. Ш. гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване и се страхува за живота и здравето си, и изводът относно настоящата ситуация в А. е повърхностен и липсва мотивирано произнасяне относно страната на произход. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. Ш. редовно и своевременно призован се представлява от адвокат А., определена от САК за процесуален представител назначен за такъв от страна на съда .

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно

призован, се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 6865 ПАМ-354/17.04.2024 година на Началник ГПУ-Е. -Комисар е наложена ПАМ- „ Връщане до страна на произход“ на чужденеца Е. Ш.- гражданина на А..

На 29.04.2024 година оспорващият депозирал молба до ДАБ, с която поискал да му бъде предоставена международна закрила чрез Дирекция „Миграция“ .

След регистриране на молбата в ДАБ оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на А., по религия- мюсюлманин сунит , образование – основно, женен, безработен, владее езици пащу, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещите закрила и със Списъка на организациите,

С Решение за настаняване № 066/29.04.2024 година оспорващият заедно с други търсещи международна закрила лица е настанен в РПЦ- С.,[жк]ул. Професор И. Г.“, № 29.

С Докладна записка от 07.05.2024 година Главен специалист в ПМЗ“ Военна рампа“ уведомир Началник отдел ПМЗ“ Военна рампа“, че лица, измежду които и оспорващият са напуснали общежитието на Отдел „ ПМЗ“, кв.“ Военна рампа и са в неизвестност от 07.05.2024 година.

На 07.06.2024 година до Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е депозирана Докладна записка за прекратяване на производството по международна закрила по отношение на оспорващия предвид обстоятелството , че не могат да бъдат извършени процесуални действия с оглед напускането на оспорващия на ПМЗ“Военна рампа“ от 07.05.2025 година, като от тази дата той е в неизвестност.

С Решение № 69541/13.06.2024 година Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ прекратил производството за предоставяне на международна закрила на оспорващия.

На 18.12.2024 година оспорващият депозирал Молба до ДАБ, с която поискал да бъде регистриран в РПЦ- С.,[жк]и поискал производството му по подадената молба за международна закрила в РБ да бъде възобновено от етап, на който е било прекратено.

С Решение за настаняване № 215/18.12.2024 година оспорващият е настанен в РПЦ“ Военна рампа“.

На 27.12.2024 година до Председател на ДАБ е депозирана Докладна записка от младши експерт в РПЦ- С., отдел“ ПМЗ“-кв. „Военна рампа“, в която е посочено, че на 18.12.2024 година оспорващият подал молба, в която моли за възобновяване на производството му и за предоставяне на международна закрила вследствие на осъществен трансфер за обратно приемане от Ф. и на основание чл.77, ал.3 от ЗУБ производството се смята за възобновено, когато чужденецът поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено и посочил, че са налице законовите предпоставки за възобновяване на производството по международна закрила на чуждия гражданин.

На 06.01.2024 година с оспорващия е проведено интервю от Интервюиращ орган в присъствието на преводач от език пащу – Д. Е., в което оспорващият посочил, че няма комуникативни пречки, разбира превода, учил е до 10 клас, не е работил, само със земеделие се е занимавал, има един брат във Франция, останалите членове на семейството му са в провинция Н.- А., притежава само афганистанско гражданство, не разполага с документи, това е първото му напускане на А., подал е молба за закрила първо тук, но после отишъл във Франция и там също подал Молба за закрила, като още отначало целта му била да отиде във Франция при неговия

брат, напуснал е нелегално А. преди около 2 години и половина, заминал за П., минал от там транзит през И. за около 15 дни, а след това 7 месеца прекарал в [населено място], Турция, като се е оформила група от 15 човека преминали границата пеша посредством стълба, вървели 3 дни пеша до „точката“, а оттам ги взел микробус, но веднага били задържани от полицията и ако не били задържани са щели да отидат към С., не е осъждан, арестуван в страната си на произход, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност в страната си на произход както по отношение на изповядваната от него религия- мюсюлманин– сунит, но през 2017 година брат му бил пребит от талибаните и получил психически отклонения, а след това заминал за Франция, а през 2018 година талибаните започнали да го тормозят заради брат му – че е работил като охрана в едно училище– това е станало след като брат му напуснал А. и получил заплахи от талибаните и затова напуснал А., като от 2018 година до напускането му преди около 2 години и половина талибаните са го притеснявали през цялото време, като отишъл в [населено място] и едва продължил до 10 клас, защото се оженил, след това се върнал в неговата [община], а после паднала властта и напуснал, като останал с булката около 11-12 месеца и след това не издържал на заплахите, напуснал А. и след като са го върнали в България от Франция иска тук да получи закрила.

На 25.03.2025 година до Председател на ДАБ към МС на РБ е депозирано Становище от Интервюиращ орган, в което е предложено на оспорващия да бъде отказано предоставянето на международна закрила.

На 10.04.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 3075, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Ш. - гражданин на А..

Решението е връчено на оспорващия на дата 16.04.2025 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език- пащу с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №3075/10.04.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС. При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 29.04.2024 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС, но поради напускането на РПЦ- „Военна рампа“ с Решение № 6954/13.06.2024 година на Заместник- председател на ДАБ

производството по предоставяне на международна закрила е прекратено. След извършен трансфер от Франция и връщането на оспорващия в РБ на 18.12.2024 година оспорващият поискал производството му за предоставяне на международна закрила да бъде възобновено и е възобновено по аргумент от нормата на чл.77,ал.2 от ЗУБ- Производство, прекратено на някое от основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 - 4, се смята за възобновено, ако чужденецът се яви в рамките на 9 месеца от прекратяването и пожелае молбата му за закрила да бъде разгледана. Производството може да бъде възобновено само веднъж. Според легалното определение на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство,а,чужденец,търсещ закрила"е този,който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1,т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1,т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 29.04.2024 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница,в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 22.07.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка,подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;в),„кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение;, а,„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;и),„международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила , на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва,за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език пащу и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци,като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в

съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Статут на бежанец според чл.1 ,т. 1,буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,,статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно,че същият е напуснал родината си А. преди около 2 години и половина нелегално, преминал в П., оттам в И., а оттам в Турция и преминал нелегално държаната граница на РБ като целта му е била да стигне до Франция и ако не са го е заловили полицайте, щял да отпътува за С., а след като е подал молба за закрила в РБ е отишъл във Франция, но оттам са го върнали. като изложените от него причини за напускане на А. са от личен характер.

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото търсещият закрила не е обосновал наличието на факти, които обуславят предоставянето на международна закрила, тъй като не е бил подложен на преследване, не е бил арестуван, съден или осъждан,не е имал проблеми с властите заради етническата си или религиозна принадлежност, не му е оказвано насилие, не изложил никакви твърдения относно осъществено срещу него преследване или страх от преследване, а изложените от него мотиви за напускането на А. заради проблеми, които е имал брат му с талибаните не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като този мотив не може да бъде съотнесен към никоя от хипотезите на чл.8 от ЗУБ, още повече ,че статут на бежанец се предоставя само на лично основание. Наред с това изложените от него твърдения, че е бил заплашван от талибаните от 2018 година и до идването им на власт през август 2021 година също не могат да доведат до предоставяне статут на бежанец, като от представената Лична карта е видно, че през 2018 година той е бил на видима възраст 10 години и през 2018 година е следвало да бъде на 12 години. Обосновано административният орган е приел , че твърдението на кандидата,че едно дете би било заплашвано от страна на талибаните и да е притеснявано по какъвто и да е начин във връзка с работата като охрана на брат му е нелогично и недостоверно. В А. се намират родителите му и други негови роднини, както и съпругата му, като ако той или неговото семейство са имали каквито и да било заплахи, то са

щели да напуснат това населено място, а оспорващият е имал една ясна цел- да напусне А. и да отиде във Франция, където е брат му , като оспорващият не е имал никакво намерение да подаде молба за закрила в РБ пристигайки на наша територия, а е направил това едва след като е бил заловен и му е издадена Заповед за налагане на ПАМ- „Връщане до страна на произход“ и отново след регистриране на молбата и настаняването му в ПМЗ“ Военна рампа“ самоволно е напуснал ПМЗ, заминал за Франция и оттам е върнат обратно. Посочените твърдения за заплахи от страна на талибаните също не могат да се определят като акт на преследване, а това е измислен проблем, чиято цел е единствено предоставянето на международна закрила в България след като е върнат от Франция.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата,бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а„статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец,както и да определят съдържанието на международната закрила,доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II,озаглавена„Оценяване на молбите за международна закрила“,определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване,личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен,биха могли да бъдат считани за преследване,като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът,че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“,освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат-държавата,партии или организации,които контролират държавата или значителна част от нейната територия;недържавни субекти,ако може да бъде доказано,че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации,не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете,считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция-трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер,за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а),а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми-физическо или психическо насилие, закони,

административни,полицейски и/или съдебни мерки,които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин,преследвания или наказания,които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9,параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

От бежанската история на оспорващия не може да се установи, че е напуснал А. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност,принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел ,че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му , че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквото и да било заплахата.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел,че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот.„Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец, дошъл в РБ нелегално, преминал е нелегално РБ и след издаването на Заповед за връщане до страна на произход, подал молба за закрила с цел да си осигури по-добър живот, като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е издадена Заповед за връщане.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 04.11.2024 година и от 07.03.2025 година на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво и въпреки спорадичните инциденти обстановката в А. не достига границите на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право, а макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, което се вижда от стабилния обменен курс, ниската инфлация, нарастващият износ. Нещо повече дори - от представената в съдебно заседание Справка за ситуацията в страната на произход - А. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ от 07.03.2025 година е видно, че в А. не е налице вътрешен въоръжен конфликт, а предвид пащунското мнозинство и политическото им влияние, пушунският етнос се свързва с талибаните.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер - защото тук има условия за добър живот.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, поради което по отношение на оспорващия не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на [чл. 9 от ЗУБ](#), са законосъобразни.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Х. Ш. - гражданин на А. срещу Решение №3075/10.04.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75, ал.1, т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на - Х. Ш. гражданин на А..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

